

Wrocław, 11 lipca 2014 r.

V. ANWEILER, P. DĘBSKI, M. KOTULLA, K. KWAŚNIEWICZ
KANCELARIA RADCÓW PRAWNYCH
CASUS IURIS sp. j.
53-236 Wrocław, ul. Buska 9/1
tel. 71 338 45 37, 338 45 50, 338 42 56
361 95 41, fax 71 338 42 77
NIP 897-001-36-45

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
ul. Wawelska 52/54
00-922 Warszawa

za pośrednictwem

Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
we Wrocławiu
plac Powstańców Warszawy 1
50-153 Wrocław

REGIONALNA DYREKCJA
OCHRONY ŚRODOWISKA
we WROCŁAWIU

11-07-2014

ZŁOŻONO OSOBIŚCIE

Podpis

Tajsa *Oluc*

Skarżący : Gmina Wisznia Mała ul. Wrocławska 9, 55-114 Wisznia Mała, przez radcę prawnego Krzysztofa Kwaśniewicza oraz radcę prawnego Annę Gosławską V. Anweiler, P. Dębski, M. Kotulla, K. Kwaśniewicz z Kancelarii Radców Prawnych „CASUS IURIS” spółka jawna ul. Buska 9/1, 53-236 Wrocław (adres dla doręczeń)

ZAŻALENIE

na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu
z 20 czerwca 2014 r., znak WOOS.050.24.2014.AMA.3

Działając w imieniu mojego mocodawcy, Gminy Wisznia Mała, pełnomocnictwo w aktach sprawy, niniejszym składam zażalenie na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu z 20 czerwca 2014 r., znak WOOS.050.24.2014.AMA.3 wyrażające stanowisko, iż realizacja przedsięwzięcia polegającego na budowie drogi ekspresowej S-5 na odcinku Korzeńsko (bez węzła)- węzeł Widawa Wrocław według wariantu IC z korektą jego przebiegu w rejonie miejscowości Psary przebiega etapowo oraz że nie zmieniły się środowiskowe uwarunkowania realizacji tego przedsięwzięcia określone w decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu z 23 sierpnia 2010 r., znak: RDOŚ-02-WOOS-6613-1/86/10/ama, ogłoszone publicznie w dniu 20 czerwca 2014 r., któremu zarzucam naruszenie art. 72 ust. 4 ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r., poz. 1235 j.t. z późn. zm.) oraz art. 10 w zw. z art. 61 § 4 oraz art. 7 w zw. z art. 77§1, ustawy z 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 t.j. z późn. zm.) oraz wnoszę o uchylenie wyżej wymienionego postanowienia w całości.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 72 ust. 4 o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (zwanej dalej ustawą ooś) **złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 1** tegoż samego artykułu **może nastąpić w terminie 6 lat** od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, **o ile strona, która złożyła wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach**, lub podmiot, na który została przeniesiona ta decyzja, **otrzymali**, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, **od organu, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, stanowisko, że realizacja planowanego przedsięwzięcia przebiega etapowo oraz nie zmieniły się warunki określone w tej decyzji.** Zajęcie stanowiska następuje w drodze postanowienia.

31 marca 2014 r. Dyrektor Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad we Wrocławiu złożył do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu wniosek o wydanie postanowienia umożliwiającego złożenie wniosku w wydanie decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 ustawy ooś, w terminie 6 lat od dnia, kiedy decyzja Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu z 23 sierpnia 2010 r., znak: RDOŚ-02-WOOS- 6613-1/86/10/ama stała się ostateczna tj. 12 stycznia 2011 r.

W następstwie wyżej wskazanego wniosku, 20 czerwca 2014 r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu wyraził stanowisko, iż realizacja przedsięwzięcia polegającego na budowie drogi ekspresowej S-5 na odcinku Korzeńsko (bez węzła)- węzeł Widawa Wrocław według wariantu IC z korektą jego przebiegu w rejonie miejscowości Psary przebiega etapowo oraz że nie zmieniły się środowiskowe uwarunkowania realizacji tego przedsięwzięcia określone w decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu z 23 sierpnia 2010 r., znak: RDOŚ-02-WOOS- 6613-1/86/10/ama.

Już na wstępie zaznaczyć należy, iż organ administracji publicznej wy dający zaskarżane postanowienie, uchybił jednej z podstawowych zasad postępowania administracyjnego, jaką jest zasada czynnego udziału strony w postępowaniu, wyrażona w art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego. Jak czytamy w komentarzu do tego artykułu autorstwa B. Adamiak strona postępowania może czynnie uczestniczyć w toku całego postępowania, a więc od momentu jego wszczęcia do zakończenia decyzją. Czynny udział stron przejawia się zarówno w możliwości samego inicjowania postępowania, w złożeniu żądania jego wszczęcia, jak i zgodzie na jego prowadzenie, gdy postępowanie wszczynane jest z urzędu, a także w uprawnieniu do wypowiedzania się odnośnie treści żądania (por. B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2004 r., str. 81). W przedmiotowej sprawie, Gmina Wisznia Mała, uznawana za stronę innych postępowań toczących się w związku z inwestycją „Budowa drogi ekspresowej S-5 na odcinku Korzeńsko (bez węzła)- węzeł Widawa Wrocław”, została całkowicie pozbawiona możliwości ustosunkowania się do wniosku złożonego 31 marca 2014 r. przez Dyrektora Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad we Wrocławiu . Organ administracji zaniechał również obowiązkowi płynącemu z art. 61 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym o wszczęciu postępowania z urzędu lub na żądanie jednej ze stron należy zawiadomić wszystkie osoby będące stronami w sprawie. W swoim komentarzu do tego paragrafu A. Wróbel stwierdza, że organ administracji publicznej

zobligowany jest do zawiadomienia wszystkich osób, które są stronami w sprawie stanowiącej przedmiot postępowania. Organ ten powinien więc ustalić z urzędu, jakie osoby będą stronami postępowania administracyjnego, mając przy tym na względzie art. 28 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek oraz przepisy szczególne, a następnie zawiadomić strony o wszczęciu postępowania (por. M. Jaśkowska, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do ustawy z 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego*, LEX 2014). W przedmiotowym postępowaniu Gmina Wisznia Mała, nie będąc zawiadomioną o jego wszczęciu, została więc pozbawiona prawa do wzięcia czynnego udziału w postępowaniu zakończonym wydaniem zaskarżanego postanowienia.

Zgodnie z art. 72 ust. 4 ustawy o oś możliwości złożenia w terminie 6 lat wniosku, o którym mowa w ust. 1 tego artykułu uzależniona jest od wydania przez organ, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, stanowiska, że realizacja planowanego przedsięwzięcia przebiega etapowo oraz nie zmieniły się warunki określone w tej decyzji. Pismem z 29 kwietnia 2014 r. organ administracji wezwał wnioskodawcę do przedłożenia stanowiska o braku zmiany warunków określonych w decyzji z 23 sierpnia 2010 r. o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie drogi ekspresowej S-5 na odcinku Korzeńsko (bez węzła)- węzeł Widawa Wrocław według wariantu IC z korektą jego przebiegu w regonie miejscowości Psary. Wnioskodawca ustosunkował się do wezwania pismem z 13 maja 2014 r. Jak następnie czytamy w treści uzasadnienia do postanowienia z 20 czerwca 2014 r.: „**W powyższym piśmie Wnioskodawca oświadczył, że nie nastąpiła zmiana rodzaju i charakterystyki przedmiotowego przedsięwzięcia ani jego usytuowanie. Wprowadzone zmiany w projekcie budowlanym w stosunku do warunków określonych w decyzji oś zostały wprowadzone w trybie art. 93 ust. 2 pkt 4 ustawy o oś. Tutejszy organ po przeanalizowaniu posiadanej dokumentacji przedłożonej w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz dokumentacji przedłożonej na etapie ponownej oceny oddziaływania na środowisko stwierdził, że nie zmieniły się istotnie (!) uwarunkowania przyrodnicze przedsięwzięcia określonego w decyzji o oś**”. Z treści przytaczanego wcześniej art. 72 ust. 4 ustawy o oś nie wynika jednak, że warunki określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach mają się „istotnie nie zmienić”. Przypis tego artykułu wyklucza bowiem jednoznacznie jakąkolwiek zmianę warunków określonych w decyzji. Organ administracji ma wyrazić stanowisko, „**że realizacja planowanego przedsięwzięcia przebiega etapowo oraz nie zmieniły się warunki określone w tej decyzji**”. Nie ma tu zatem miejsca na swobodną ocenę organu administracji publicznej, czy warunki zmieniły się istotnie bądź nieistotnie. Warunki powinny zostać takie, jakie wynikają z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Wobec powyższego, ocenie strony skarżącej Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu, wydając zaskarżane postanowienie z 20 czerwca 2014 r. naruszył art. 72 ust. 4 ustawy o oś, wydając rzeczzone postanowienie pomimo tego, że warunki środowiskowe uległy zmianie.

To, jak bardzo warunki środowiskowe uległy zmianie pozostaje bez znaczenia dla kwestii naruszenia art. 72 ust. 4 ustawy o oś, gdyż wydanie postanowienia pomimo istnienia choćby niewielkich zmian w uwarunkowaniach środowiskowych oznacza naruszenie tego artykułu. Jednakże ograniczenie się przez organ administracji publicznej do użycia określenia „nie zmieniły się istotnie uwarunkowania przyrodnicze” rodzi pytanie, czym kierował się organ uznając, że wyżej wymienione uwarunkowania zmieniły się istotnie bądź nieistotnie. W tym miejscu przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron **podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu**

faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jak czytamy w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 26 października 1984 r.: „zebranie bowiem wszelkich dowodów potrzebnych do załatwienia sprawy powinno nastąpić w zasadzie w ramach toczącego się postępowania. Z art. 7 i 77 § 1 k.p.a. wynika, że obowiązek wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego ciąży na organie prowadzącym postępowanie administracyjne. Nie znaczy to, że strona jest zwolniona od współudziału w realizacji tego obowiązku, zwłaszcza iż nieudowodnienie określonej okoliczności faktycznej może prowadzić do rezultatów niekorzystnych dla strony. Jednakże na gruncie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego nie do przyjęcia jest takie rozumienie koncepcji prowadzenia postępowania dowodowego, przy którym organ administracji przyjmuje całkowicie bierną postawę, ograniczając się jedynie do oceny, czy strona udowodniła fakty stanowiące podstawę jej żądania, czy nie, i przerzucając w konsekwencji obowiązek wyjaśnienia sprawy na stronę” (por. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 października 1984 r., II SA 1205/84, ONSA 1984/2/98). Zgodnie z art. 77 § 1 organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

Zdaniem strony skarżącej organ administracji publicznej, który wydał postanowienie z 20 czerwca 2014 r. zaniechał płynącemu z wyżej przytoczonych przepisów prawa obowiązku. W uzasadnieniu do zaskarżanego postanowienia organ administracji publicznej stwierdza, że „nie nastąpiła zmiana warunków inwestycji istotnych z punktu widzenia ochrony środowiska określonych w decyzji oś w zakresie oddziaływania inwestycji na powietrze, wody, powierzchnię ziemi, krajobraz jak również na środowisko przyrodnicze, w tym na obszary Natura 2000 w odniesieniu do przedstawionej analizy na etapie ponownej oceny oddziaływania na środowisko. **Zgodnie z pismem z 13 maja 2014 r. wyjątek stanowi oddziaływanie w zakresie klimatu akustycznego – nastąpiło zmniejszenie skali oddziaływania**”. Ostatnie z cytowanych powyżej zdań zdaje się świadczyć jednoznacznie o zmianie warunków określonych w decyzji z 23 sierpnia 2010 r. o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowej inwestycji. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu w uzasadnieniu do zaskarżanego postanowienia nie wyjaśnia dlaczego uznał nie uznał tych zmian za „istotne”. Co więcej, w ocenie strony skarżącej organ administracji publicznej nie pochylił się nad tą kwestią ograniczając się jedynie do dania wiary twierdzeniom wnioskodawcy, który w piśmie z 13 maja 2014 r. wyjaśnił, że „**wyjątek stanowi oddziaływanie w zakresie klimatu akustycznego – nastąpiło zmniejszenie skali oddziaływania, z uwagi na zmianę dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku. Powoduje to korektę lokalizacji i parametrów ekranów określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 23 sierpnia 2010 r. i postanowienie z 27 kwietnia 2012 r. W tym celu w dniu 17 kwietnia 2014 r. tut. Oddział złożył wniosek o zmianę decyzji 9/12 z dnia 28 maja 2012 r. o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji w zakresie zabezpieczeń akustycznych**”. Strona skarżąca zdecydowanie sprzeciwia się uznaniu, że „nastąpiło zmniejszenie skali oddziaływania”, tym bardziej jeżeli miałyby ono nastąpić „z uwagi na zmianę dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku”. Błędne jest przyjęcie zarówno przez wnioskodawcę, jak i organ administracji publicznej, który wydał zaskarżane postanowienie, iż w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia ze zmniejszeniem skali oddziaływania. Logika nakazuje przyjąć, iż skala oddziaływania pozostaje taka sama, zmieniają się jedynie przepisy prawa regulujące dopuszczalne poziomy hałasu w środowisku. Poziom hałasu pozostaje więc niezmienny, a zmienia się jedynie moment (wartość), w którym uznaje się ten poziom za zbyt wysoki.

Mając świadomość, iż zmiana decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 ustawy o oś, a której domaga się Dyrektor Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, wymaga ponownego przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, brak szczegółowego wyjaśnienia przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu kwestii ewentualnych środowiskowych uwarunkowań przedmiotowej inwestycji jest tym bardziej naganny i należy uznać twierdzenie strony skarżącej, iż organ naruszył art. 7 i 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Strona skarżąca zaznaczy jedynie, iż stanowczo sprzeciwia się uznaniu za uszczegółowienie zapisów niektórych warunków określonych w decyzji z 23 sierpnia

2010 r. o środowiskowych uwarunkowaniach omawianej inwestycji żądanie wnioskodawcy zakładające drastyczne ograniczenie ustalonej ostateczną decyzją liczby ekranów akustycznych. Postanowienie z 27 kwietnia 2012 r. przewiduje przeprowadzenie analizy porealizacyjnej, celem zweryfikowania rzeczywistego oddziaływania hałasu na obszary chronione akustycznie, a także celem zweryfikowania założeń, które zostały przyjęte dla prognozy oddziaływania inwestycji na środowisko oraz trafność doboru rozwiązań. Analiza ta nie przewiduje jednak w żadnym wypadku ograniczenia licznych ekranów akustycznych, czego domaga się wnioskodawca. Strona skarżąca podkreśla raz jeszcze, iż w jej ocenie organ administracji publicznej, który wydał zaskarżone postanowienie nie wyjaśnił, dlaczego uznał, iż nie zmieniły się istotnie uwarunkowania przyrodnicze określone w decyzji z 23 sierpnia 2010 r., pomimo tego że stwierdził, że uwarunkowania akustyczne uległy zmianie.

Co więcej, strona skarżąca poddaje w wątpliwość zasadność samego wydania zaskarżanego postanowienia przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu. Celem wydania postanowienia, o którym mowa w art. 72 ust. 4 decyzji oś jest bowiem umożliwienie złożenia wniosku, o którym mowa w art. 72 ust. 1 w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna. W przedmiotowej sprawie wniosek taki został złożony, a wszczęte na jego skutek postępowanie zostało zakończone wydaniem decyzją nr 9/12 z dnia 28 maja 2012 r. o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji. Intencje zarówno wnioskodawcy, jak i organu, który wydał zaskarżane postanowienie są stronie skarżącej nieznane.

Mając na uwadze przytoczone powyżej argumenty uznać należy, iż niniejsze zażalenie jest w pełni uzasadnione.

Zgodnie z art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego doręczenie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia, a zażalenie wnosi się w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia postanowienia stronie. Przyjąć zatem należy, iż strona dochowała terminu na wniesienie niniejszego pisma.

RADCA PRAWNY
A. Gostawska
Anna Gostawska
WR - 2497

- Otrzymują:
1. Adresat x 2
 2. a/a.